

KÚRIA

Bfv.I.745/2014/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év október hó 7. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálv a Fővárosi Törvényszék 32.Bf.5411/2014/3. számú ítéletét megváltoztatja.

A terhelt cselekményeit az 1978. évi IV. törvény 318. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntettének, és az 1978. évi IV. törvény 276. §-ába ütköző magánokirat-hamisítás vétségének minősíti.

Egyebekben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.B.XIV.11.385/2013/23. számú, valamint a Fővárosi Törvényszék 32.Bf.5411/2014/3. számú ítéleteit hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. november 19. napján kihirdetett 19.B.XIV.11.385/2013/23. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki csalás büntettében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] és magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Ezért őt halmozatos büntetésül háromszáz napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét háromszáz forintban állapítva meg. Rendelkezett az így kiszabott összesen kilencvenezer forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén alkalmazandó jogkövetkezmények felől. A magánfél polgári jogi igényének érvényesítését a törvény egyéb útjára utasította, valamint rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a

bűnügyi költség viseléséről.

A védelmi fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2014. március 5. napján jogerős 32.Bf.5411/2014/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A terhelt cselekményeit a 2012. évi C. törvény (új Btk.) 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntettének, valamint a Btk. 345. §-ába ütköző és aszerint minősülő hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az irányadó ítéleti tényállás lényege szerint a terhelt az **1. Biztosító Zrt.** ügynökeként 2006. július 19. napján életbiztosítási szerződést kötött nagybátyjával. A szerződésben haláleseti kedvezményezettként a terhelt nagybátyja a két lányát jelölték meg. A szerződés megkötését követően, öt hónap után **a terhelt nagybátyja** nem akarta tovább fizetni a biztosítási díjat, ezért kérte a terhelte a szerződés megszüntetésére. A terhelt azonban **a terhelt nagybátyja** kérése ellenére a szerződés megszüntetéséről nem intézkedett, hanem a biztosítási díjakat a szerződő fél tudta és beleegyezése nélkül maga fizette tovább. 2007. április 17. napján az **1. Biztosító Zrt.** igazgatóságán benyújtott egy 2007. április 11. napján kelt nyilatkozatot, amelyben az életbiztosítási szerződés kedvezményezettjeként saját fiát jelölte meg. Ezen nyilatkozatot **a nagybátyja** nevében, annak tudta és beleegyezése nélkül a terhelt írta alá. A **terhelt nagybátyja** 2009. május 30. napján elhalálozott, melyet követően a hamis haláleseti kedvezményezettet megjelölő nyilatkozat alapján a biztosító a terhelt fia részére 1.334.682 forint biztosítási díjat fizetett ki.

A jogerős ügydöntő határozat ellen a terhelt védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt a Be. 416. § (1) bekezdés a) és d) pontjára hivatkozással. Az indítványozó szerint a terhelt bűnösségének megállapítására az anyagi jogszabály sérelmével került sor, mivel a csalás vonatkozásában mind a megtévesztés, mind a károkozás törvényi tényállási eleme hiányzik. Álláspontja szerint nem lehet csalásnak minősíteni, ha a biztosítások megkötésével engedéllyel és üzletszerűen foglalkozó cég érvényes biztosítási szerződést köt, és ezt a szerződést a biztosítási esemény bekövetkeztéig, azaz a biztosított haláláig rendszeresen fizetik. Ezt követően pedig a szerződésből fakadó kötelezettséget teljesítik, és a biztosító ennek megfelelően helytáll. Hivatkozott arra is, hogy az **1. Biztosító**t a szerződésszerűen teljesített kötelező kifizetéssel kár nem érte. Így joghátrány nem keletkezett, mivel üzleti tevékenysége körében a kifizetési kötelezettsége fennállt. Az **1. Biztosító** ugyanakkor nem lehet sértett az eljárásban, mivel az ő szerződéses érdekeit senki nem sértette, azok előírászerűen teljesültek.

Az indítványozó vitatta a terhelt bűnösségének megállapítását a hamis magánokirat felhasználása tekintetében is. Ebben a körben részben kétségbe vonta az írásszakértői megállapításokat, illetve kifejtette, hogy az **1.Biztosítóhoz** bekerült nyilatkozatok önmagukban semmit nem érnek, azok részletes vizsgálatokon mennek át. Még ha hamis tartalmú is lenne a tényállásban megjelölt okirat, azt nem a terhelt használta fel, ily módon egyik bűncselekményt sem követte el.

A törvénysértő büntetés körében arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen alkalmazta az elbírálás idején hatályban lévő új Btk. (2012. évi C. törvény) rendelkezéseit, mivel ezen törvény alapján a pénzbüntetés egy napi tételének összege magasabb, mint az elsőfokú bíróság által alkalmazott, elkövetéskor hatályban lévő törvény rendelkezései szerint.

Ezért elsődlegesen a jogerős határozat megváltoztatását és a terhelt felmentését indítványozta. Másodlagosan a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezésére, és új eljárás lefolytatására tett indítványt.

A Legfőbb Ügyészség BF.915/2014/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozó részben törvényben kizártnak, illetőleg alaptalannak, míg a cselekmény törvénysértő minősítését kifogásoló részében alaposnak találta.

Álláspontja szerint a felülvizsgálati indítvány a bűnösség vitatására vonatkozó részében lényegében a tényállást támadja, amelyre a felülvizsgálati eljárásban nincs törvényes lehetőség, illetve nem vehetők figyelembe azok a tényállásban nem szereplő állítások, amelyek a felülvizsgálati indítványban találhatók.

Kifejtette, hogy a terhelt megtévesztette a biztosítót, amikor **a terhelt a nagybátyja** akarata ellenére, és a nevében fenntartotta a biztosítási szerződést, majd **a terhelt a nagybátyja** nevében hamisított nyilatkozattal a kedvezményezett személyét megváltoztatta. Az ekként módosított biztosítási szerződés valótlan tartalmú volt, mert a fenntartás és a kedvezményezett neve nem egyezett a szerződő félként megnevezett **a terhelt nagybátyja** akaratával. A biztosító ekként a valótlan tartalmú szerződés alapján fizette ki a biztosítási díjat a terhelt fia részére, amelyre nem került volna sor, ha a terhelt nem téveszti meg a biztosítót. Ezért a család tényállási elemei a megtévesztés, a jogtalan haszonszerzési célzat és a kár is aggálytalanul megállapítható. Hamis nyilatkozat felhasználásával a terhelt a magánokirat-hamisítás vétségét is megvalósította.

A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontját illetően a Legfőbb Ügyészség

kifejtette, hogy a másodfokú bíróság tévesen alkalmazta a Btk. időbeli hatályára vonatkozó rendelkezéseket, amikor is az elbíráláskor hatályban lévő Btk. alapján minősítette a terhelt cselekményeit. A csalás bűncselekményének büntetési tétele mind az elkövetés, mind az elbírálás szerint azonos. Ugyanakkor a pénzbüntetés egy napi tételének összege az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény szerint enyhébb, mint a 2012. évi C. törvény alapján. Erre figyelemmel pedig az elbíráláskori Büntető törvénykönyv alkalmazása nem eredményezte a cselekmény enyhébb elbírálását, melynek következtében a másodfokú bíróság törvénysértő büntetést szabott ki.

A másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a terhelt cselekményeinek az elkövetéskor hatályban lévő 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek megfelelő minősítését, egyebekben a megtámadott határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria a felülvizsgálat során megállapította, hogy a felülvizsgálati indítványnak a bűnösség törvénysértő megállapítására vonatkozó része alaptalan, míg a törvénysértő minősítést kifogásoló érvei megalapozottak.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható.

Minderre figyelemmel a Kúria a megállapított tényálláshoz még annak esetleges megalapozatlansága esetén is kötve van, és a felülvizsgálat során a vitatott jogkérdések kizárólag az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálhatók el; a bizonyítékok eltérő értékelésére és eltérő következtetés levonására nincs törvényes lehetőség.

Mindez azt jelenti, hogy a jogerős ügydöntő határozat elleni jogi - és nem pedig ténybeli - kifogás lehetőségét biztosítja e rendkívüli jogorvoslat. Ennek tárgya tehát nem a bíróság ténymegállapítása, hanem jogkövetkeztetése. Mindebből következően nem vizsgálható a tényállás megalapozottsága, és nincs mód a Be. 351. § (2) bekezdése szerinti esetleges hiányosságának - akár az iratok tartalma alapján való - kiküszöbölésére. Nem támadható a bíróság ténymegállapító tevékenysége, és a bizonyítékok mikénti mérlegelése. Büntető anyagi jogi rendelkezésre kizárólag a megállapított tényekből vonható következtetés. Mindez pedig azt jelenti, hogy az anyagi jogi felülvizsgálat tárgya, hogy a kifogásolt rendelkezés ténybeli

alapját az ügydöntő határozat megállapította-e, és az abból vont következtetés okszerű-e.

A felülvizsgálat során a jogerős határozatban nem szereplő, vagy attól eltérő tényre való hivatkozással a Kúria nem foglalkozhatott, nem lehetett figyelemmel a felülvizsgálati indítvány azon ténybeli megállapításaira, amelyek a rendkívüli jogorvoslati eljárásban irányadó jogerős ítéleti tényállásban rögzítettektől eltértek.

A felülvizsgálati indítványnak a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontjára vonatkozó része túlnyomórészt - a törvényi tilalom ellenére - a bizonyítékok eltérő értékelését célozta, mivel az eljáró bíróságok bizonyíték-értékelő tevékenységét, és ezen keresztül az irányadó tényállást támadta.

A Kúria - a fentiek előre bocsátását követően - a megtámadott határozatok felülbírálata során a Be. 423. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően a felülvizsgálati indítványban megjelölt okokra volt figyelemmel; emellett tekintettel volt az ugyanezen törvényhely (5) bekezdése alapján a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában megjelölt, és az indítványban nem hivatkozott feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésekre is. Ilyen eljárási szabálysértést azonban a felülvizsgálat során nem észlelt.

A csalás bűncselekménye kizártságára vonatkozó védői érveléssel kapcsolatban a Kúria az alábbiakra kíván rámutatni:

Az 1978. évi IV. törvény 318. §-ának (1) bekezdése alapján a csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett más tervedésbe ejt, vagy tervedésben tart, és ezzel kárt okoz.

A csalás elsődleges elkövetési magatartása tehát a tervedésbe ejtés. A tervedésbe ejtéssel megvalósított csalási magatartás legfőbb jellemzője, hogy a kár az elkövető részéről kifejtett tervedésbe ejtéssel okozati összefüggésben kialakult tervedés eredményeként tett vagyoni jogi rendelkezés hatására következik be.

A csalás bűncselekménye esetén a sértett mindig valamely, a polgári jog szabályai szerint értékelhető jognyilatkozatot tesz a megtévesztés hatására, és ezzel okozati összefüggésben keletkezik nála, vagy harmadik személynél a kár. Erre figyelemmel nem fogadható el a felülvizsgálati indítvány azon hivatkozása, hogy a csalás törvényi tényállási elemei nem valósultak meg.

Szükséges utalni arra is, hogy az elkövetési magatartásoknak a csaláshoz megkívánt jogügylet olyan elemeit kell átfogniuk, amelyek a károkozással okozati összefüggésben állnak. A csalás esetében a sértett mindig kötelmi igény jogosultjává válik ugyan, ám ez a

megtévesztés következménye, és nem a tévedésben lévő sértett és a terhelt közötti szerződés valós tárgya (BH 2012.5.).

A felülvizsgált ügyben is jelentősége van az előző megállapításnak, hiszen az **1.Biztosító Zrt.** abban a - megtévesztés hatására keletkezett - tudatban teljesítette szerződéses kötelezettségeit, hogy az az eredeti megállapodásnak megfelelően érvényesen áll fenn közte és **a terhelt nagybátyja** között.

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a terhelt olyan ügyleti rendelkezésre készítette a biztosítót, amelyet az különben nem tett volna meg, illetve az érvényes szerződés alapján fizetési kötelezettségét a szerződéses jogosultak, nem pedig a hamis okiratban megjelölt személy részére tette volna meg. Az erre vonatkozó tényeket pedig a tényállás hiánytalanul tartalmazza.

Szükséges nyomatékosan utalni arra is, hogy a törvényi tényállás megvalósításának három, egymást kiegészítő összefüggés megléte a feltétele. Egyrészt a megtévesztő magatartásnak kell előidéznie a tévedést, annak alkalmasnak, szándékosnak és más általinak kell lennie, ugyanakkor ezen tévedés váltja ki a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezését, végül pedig a vagyoni jogi rendelkezés és a bekövetkezett kár között az okozati összefüggés fennáll. A kár bekövetkezte a tényállás eleme, miáltal a csalás befejezetté válik még abban az esetben is, ha hasznát az elkövető, vagy bárki más nem, vagy még nem is szerezte meg (BH 2011.160.). Mindebből következően tehát a jogtalan haszonnak nem feltétlenül, és szükségszerűen kell az elkövetőnél jelentkeznie.

Az irányadó tényállásból kitűnően a csalás törvényi tényállásának fent megjelölt feltételei a terhelt cselekményét illetően maradéktalanul megvalósultak.

A terhelt megtévesztette a biztosítót a szerződési díjak további fizetésével, amellyel azt a látszatot keltette, hogy **a nagybátyja** továbbra is szerződő félnek tekinti magát, és a szerződés ráeső részét teljesíti. Megtévesztette továbbá a biztosítót a kedvezményezett személyének megváltoztatására vonatkozó hamis okirat becsatolásával. Ezen cselekménysorozat idézte elő azt a tévedést, melynek következtében a biztosító nem az eredeti és érvényes szerződésben megjelölt személyek részére fizette ki az 1.334.682 forint összegű biztosítási díjat. Fentiek tükrében pedig nem is lehet vitás, hogy a megtévesztés hatására tett vagyoni jogi rendelkezés és a bekövetkezett kár között az okozati összefüggés fennállt. A terhelt célja tehát az volt, hogy fia részére biztosítsa a halál esetére járó biztosítási díjat, amelyet érvényes szerződés alapján a szerződés szabályos megszüntetése, illetve módosítása esetén nem tehetett volna meg.

A tényállás alapján nem lehet vitás, hogy a biztosító

szabályzatának megfelelően járt volna el a szerződés megszüntetése esetén, illetőleg annak fenntartása következtében az eredeti szerződési jogosultak részére fizette volna ki a halál esetére járó biztosítási díjat. Mindebből következően tehát helytállási kötelezettség terheli őt a szerződéses jogosultak irányában, mivel megtévesztés hatására, hamis magánokirat felhasználását követően olyan személy részére fizetett, aki a szerződés szerint erre nem volt jogosult, és aki ezáltal jogalap nélkül gazdagodott. Mindezen cselekménysor a terhelt megtévesztő magatartása következtében állt elő. Megtévesztéssel, illetve hamis magánokirat felhasználásával fenntartott szerződés érvényesnek nem minősíthető.

A terheltnek, mint biztosítási ügynöknek tisztában kellett lennie azzal, hogy **a nagybátyja** nevében és helyette hiába fizeti a havi biztosítási díjakat, az eredeti, érvényes szerződés alapján sem a maga, sem pedig a fia részére a biztosítási díjat törvényesen nem követelheti.

Kizárólag érvényes szerződés esetén állt volna fenn a biztosító fizetési kötelezettsége a terhelt fia irányában. Ennek hiányában pedig a teljesítés megtörténtével a biztosítási díj kifizetésével az **1. Biztosító Zrt.**-t ténylegesen kár érte. Abban az esetben ugyanis, hogyha a szerződést a befizetett díjakra figyelemmel érvényesnek tekinti, úgy - a hamisított magánokirat hiányában - köteles kifizetni a biztosítási díjat a szerződés eredeti kedvezményezettjei, **a terhelt nagybátyja** lányai részére.

A Kúria osztotta a Legfőbb Ügyészség álláspontját abban, hogy a terhelt **a nagybátyja** akarata ellenére és nevében tartotta fenn a szerződést, és csatolt hamis nyilatkozatot a kedvezményezett nevének megváltoztatása érdekében. Ily módon tehát érvénytelen, valóttan tartalmú volt a szerződés, mivel a fenntartás és a kedvezményezett neve nem egyezett a szerződő félként megnevezett személy akaratával. A szerződéses díj kifizetésére a halálesetet követően pedig valóttan tartalmú szerződés alapján került sor.

Nem lehet vitás, hogy a hamis nyilatkozat felhasználásával a terhelt a magánokirat-hamisítás vétségét is megvalósította.

A felülvizsgálati indítványban a védő tévesen hivatkozik arra, hogy tényként állapítható meg, hogy **a terhelt nagybátyja** valójában a szerződést nem szüntette meg. Ebben az esetben pedig a biztosítónak nem a terhelt fia, hanem a szerződés eredeti jogosultja irányába kellett volna teljesíteni.

Az irányadó tényállástól eltérően a felülvizsgálati indítvány szerint az eljáró bíróság az anyagi jog szabályát megsértette, mivel egyértelmű, hogy a terhelt néhai **nagybátyja** egy összegben visszakapta a korábban már befizetett díjakat a terhelttől, és a továbbiakban neki nem kellett a díjakat fizetnie. Ilyen

megállapítást a tényállás nem tartalmaz.

A felülvizsgálati indítvánnyal ellentétben nem fogadható el, hogy a kedvezményezett személyének változnia kellett. Erre ugyanis szabályos szerződés-módosítás útján lett volna lehetőség, nem pedig a hamis magánokirat becsatolásával, és ezáltal újabb bűncselekmény elkövetésével.

A tényállás meg nem engedett támadásának minősül a magánokirat-hamisítás meg nem történetére vonatkozó védői érvelés is. A tényállás szerint a terhelt egy olyan nyilatkozatot terjesztett elő, melyben megváltozott a kedvezményezett személye, és ezt a nyilatkozatot **a nagybátyja** nevében, annak tudta és beleegyezése nélkül a terhelt saját maga írta alá. Ezzel - a felhasználás miatt - maradéktalanul megvalósította a magánokirat-hamisítás vétségét. A védői érveléssel kapcsolatban szükséges utalni arra is, hogy az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint a törvény nem a magánokirat meghamisítását, hanem annak jog- vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának, vagy megszűnésének bizonyítására történő felhasználását rendeli büntetni. Ily módon nincs jelentősége annak, hogy ezen okiratot ténylegesen a terhelt hamisította-e, vagy nem, a tényállásból egyértelműen következik - egyébként a hamisítás ténye mellett -, hogy azt a terhelt csatolta be a biztosítóhoz, tehát ténylegesen felhasználta. Azzal pedig tisztában volt a terhelt, hogy ilyen jellegű akarata **a nagybátyjának** nincs, miként a tényállás sem tartalmaz ilyen megállapítást.

Minderre figyelemmel tehát a felülvizsgálati indítványnak a bűnösség törvénysértő megállapítására vonatkozó része nem megalapozott.

Megalapozott ugyanakkor a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjára történő hivatkozás.

Eszerint a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak. Mind a felülvizsgálati indítvány, mind a Legfőbb Ügyészség átirata okszerűen hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság az anyagi jog szabályainak megsértésével minősítette a terhelt cselekményeit az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény rendelkezései alapján, ami törvénysértő büntetés kiszabását eredményezte.

Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy annak a kérdésnek az eldöntése során, hogy melyik törvény tesz lehetővé enyhébb elbírálást, nem csupán az alkalmazandó büntetés neme és mértéke alapján, hanem a büntetőjogi felelősségre vonatkozó összes rendelkezés egybevetésével kell dönten.

A hatályos Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 2. § (1) bekezdése alapján a bűncselekményt - a (2) és (3) bekezdésben foglalt kivételekkel - az elkövetés idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni. A (2) bekezdés szerint, ha a cselekmény az elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.

Abban a kérdésben, hogy az 1978. évi IV. törvény hatálya alatt elkövetett, de a jogorvoslat következtében a 2012. évi C. törvény hatályba lépését követően jogerősen elbírálandó bűncselekmény tekintetében az utóbbi törvény alkalmazása kedvezőbb-e, elsősorban a bűncselekmény - e két törvény szerinti - minősítéséhez tartozó büntetési tételek összevetésével kell állást foglalni. Ehhez képest vehető figyelembe a büntető törvények általános részében írt egyéb, a büntetés kiszabásával összefüggő, és az elbírálásra kiható rendelkezések, amelyek a kedvezőbb büntetési tételkeret alkalmazása folytán előálló előnyösebb helyzetet akár közömbösíthetik is.

Az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 318. § (4) bekezdés a) pontja szerint a csalás büntetési tétele három évig terjedő szabadságvesztés. Az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 373. § (3) bekezdés a) pontja alapján a büntetési tétel ugyancsak három évig terjedő szabadságvesztés.

Az 1978. évi IV. törvény 276. §-a alapján a magánokirat-hamisítás egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A 2012. évi C. törvény 345. §-a alapján a hamis magánokirat felhasználás vétségére kiszabható büntetési tétel ugyanilyen tartamú.

A büntetési tételek tehát mind az elkövetés, mind az elbírálás idején azonos tartamúak.

Ugyanakkor az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 51. §-ának (3) bekezdése alapján a pénzbüntetés egy napi tételének összege az elkövetés időpontjában legalább száz, legfeljebb húszezer forint.

Az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 50. §-ának (3) bekezdése alapján legalább ezer, legfeljebb ötszázezer forint.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés tekinthető törvényesnek, mivel az az elkövetés idején hatályban lévő büntető törvény rendelkezésén alapul. Az elbíráláskori büntető törvény alkalmazása a pénzbüntetés magasabb egynapi összegére figyelemmel nem eredményezhetett enyhébb elbírálást.

A másodfokú bíróság a minősítésen túlmenően a büntetés kiszabását nem érintette, ily módon a büntetőjog más szabályának megsértése törvénysértő büntetés kiszabását eredményezte.

A Kúria ezért a másodfokú bíróság határozatát, a Be. 424. § (1) bekezdése szerinti tanácsülésen, a Be. 427. § (1) bekezdés b) pontja alapján megváltoztatta, és maga hozott a törvénynek megfelelő határozatot. A terhelt cselekményeit az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a) pontja szerinti csalás büntettének és a 276. § szerinti magánokirat-hamisítás vétségének minősítette. Egyebekben a megtámadott határozatot a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

Az ítélet elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontja kizárja. Az ismételt indítvány benyújtásával összefüggő tájékoztatás a Be. 418. § (3) bekezdésén alapul azzal, hogy ez esetben a Kúria a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel az indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2014. október 7.

*Dr. Csere Katalin a tanács elnöke, Dr. Csák Zsolt s.k. előadó bíró,
Dr. Vaskuti András s.k. bíró*

A kiadmány hitelével:

TóthLné

bíróügyi tisztviselő